17

Aventurile lui Morgan Piratul

VÂNĂTORII DE SCLAVI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 17

****

VÂNĂTORII DE SCLAVI[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan’s adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LES CHASSEURS D’ESCLAVES.

O hotărâre crudă

O mulţime imensă se înghesuia în marea piaţă din faţa palatului a viceregelui din Chili, atotputernicul şi trufaşul don Esteban, ce-şi avea reşedinţa la Valparaiso.

Această gloată era în întregime compusă din spanioli aparţinând clasei bogate, din mici proprietari de terenuri şi hacienzi sau fermieri. Fie că erau plantatori, sau comercianţi puternici şi industriaşi, veneau în fuga mare ca la un semnal din toate părţile regiunii.

Asemenea întrunire de populaţie nu se mai văzuse aici, după cum îşi aminteau oamenii, şi le era greu să-şi dea o părere.

Un număr considerabil de soldaţi păzeau vecinătatea palatului viceregelui, cu armele în mâini şi indiferenţi la posturile lor.

Toţi ceşti mari proprietari, plantatori şi negustori, evident că se înţeleseseră să organizeze această importantă manifestare. Adevărul este că-şi fixaseră întâlnirea în faţa palatului viceregelui pentru a-i prezenta acestuia doleanţele lor, a-şi împărtăşi voinţa, şi după o discuţie prealabilă, să-l hotărască s-o accepte.

Mulţimea ce umplea piaţa aştepta răspunsul de la o delegaţie pe care aceşti oameni de seamă chilieni o aleseră dintre ei şi era prezentă acum la vicerege.

Delegaţii fuseseră primiţi la palat cu cea mai mare curtoazie. I-a introdus în sala de audienţe un demnitar înalt, în propria prezenţă a viceregelui.

Viceregele era un bărbat în puterea vârstei, văduv şi cunoscut prin slăbiciunea sa accentuată pentru sexul frumos. Cheltuielile lui nebuneşti erau atât de exagerate, încât în ciuda stimulentelor acordate funcţionarilor săi, nu putea niciodată să dispună de sume mari.

Aşa se face că profita de toate ocaziile favorabile ca să-şi umple cuferele, care erau întotdeauna goale.

El a făcut deputăţiei cea mai plăcută primire. Trebuise deja să recurgă la mai multe împrumuturi de la marii proprietari ai ţării, faţă de care era departe de a-şi fi achitat datoriile, şi ţinea să se dea bine cu ei.

— Cu ce pot să vă servesc, domnilor? s-a adresat delegaţilor cu cel mai minunat surâs, însă fără a-şi părăsi o clipă obişnuitul său aer autoritar, care făcea populaţia din Valparaiso, nu fără temei, să afirme că viceregele lor se socotea mai puternic decât

regele Spaniei. Ce pot să fac pentru voi? Spuneţi-mi dorinţele şi revendicările. Sunt gata să le satisfac cât îmi stă mai bine cu putinţă.

Atunci, a înaintat cel mai influent din delegaţie. Cu respect, dar şi cu sentimentul importanţei ce-i conferea bogăţia personală şi mandatul concetăţenilor săi, el s-a adresat în aceşti termeni reprezentantului coroanei:

— Ştii, excelenţă, că am convocat în capitală o mare adunare. Pentru asta avem un motiv forte grav, pe care trebuie să-l prezentăm urgent. La ce ne ajută bogăţiile, plantaţiile, minele, cirezile, dacă ne lipseşte personalul care să conducă aceste plantaţii şi ferme, să exploateze minele inepuizabile, să păzească imensele cirezi? Excelenţă, ne lipsesc lucrătorii, ne lipsesc braţele de muncă! Din nefericire, climatul nostru este de aşa natură, încât europenii de aici cad repede bolnavi, sau refuză să lucreze, chiar pentru un salariu ridicat. În ce priveşte băştinaşii ţării, încăpăţânaţii araucani, sunt de neînduplecat, de o independenţă de neînfrânt, şi după cum ştii, preferă să se retragă în refugiile inaccesibile din munţii lor, mai degrabă decât să se supună dominaţiei noastre, fără să putem să le impunem corvezi.

Această aluzie la araucani, locuitorii primitivi ai regiunii, l-a făcut pe vicerege să-şi încrunte sprâncenele. Nu voia defel să i se trezească amintiri, căci aceşti indigeni agresivi, în dragostea lor pentru independenţă şi libertate, zdrobiseră trupele spaniole în mai multe confruntări sângeroase.

De altfel, aceşti oameni primitivi erau cu totul nepotriviţi muncilor grele şi prelungite, astfel că trebuise să se renunţe la folosirea lor, ca şi în alte colonii spaniole de mâna de lucru a localnicilor.

— Vezi deci, excelenţă, în ce situaţie tristă ne aflăm, a continuat purtătorul de cuvânt al deputăţiei. Ne este cu neputinţă nu numai să mărim întinsele noastre plantaţii, dar să şi obţinem tot profitul pe care cu drept îl aşteptăm. În minele noastre zac nemişcate şi neexploatate nişte averi imense, căci din lipsa lucrătorilor suntem obligaţi să lăsăm să doarmă în fundul pământului cele mai preţioase filoane. Nenumăratele noastre cirezi de cai şi de vite revin încetul cu încetul la situaţia de sălbăticie, deoarece nu există oameni care să le păzească şi să aibă grijă de ele. Rugăm deci pe excelenţa voastră să ne vină în ajutor. Vom şti întotdeauna şi în tot modul să-i mărturisim recunoştinţa noastră. Fă în aşa fel în cât să vină din metropolă

noi contingente de lucrători, de păstori şi mineri.

Vorbind de recunoştinţă, reprezentantul delegaţiei a aruncat pe furiş o privire semnificativă, căci ştia sigur ce-l doare pe puternicul personaj. Acest termen de „recunoştinţă” trebuia practic să se transforme în bani sunători, care să-i permită viceregelui să-şi facă treburile şi plăcerile mai lacome decât nevoile sale.

Don Esteban a înţeles şi a apreciat această manieră discretă de a-l face să-şi dea seama cum stăteau lucrurile. Şi ca să-i arate vorbitorului că pricepuse delicata lui aluzie, i-a adresat un surâs amabil şi i-a făcut cu mâna un gest prietenesc.

— Vă împărtăşesc în întregime vederile, domnilor, a răspuns el cu bunăvoinţă. Situaţia critică a credincioşilor mei supuşi mi-a pătruns adânc la inima mea de părinte. Voi face tot ce îmi stă în puterea ca să vă vin în ajutor. Însă pentru asta sunt necesare nişte discuţii şi hotărâri administrative, a căror importanţă este proporţională cu scopul pe care-l urmăriţi. De aceea, mă voi sfătui cu consiliul asupra modului de a ajunge fără zăbavă la un rezultat de natură să vă satisfacă. Nu se va renunţa cu nimic la măreţia şi continua prosperitate a provinciei Chili. De altminteri, acesta este rolul şi datoria mea ca vicerege ale acestei ţări şi de aceea, eforturile mele se confundă cu ale voastre.

Cu aceste cuvinte amabile, don Esteban şi-a luat rămas bun de la delegaţie. Delegaţii s-au reîntors la mulţimea nerăbdătoare, care aştepta afară rezultatul demersului reprezentanţilor săi, şi au informat-o despre făgăduielile viceregelui.

Acolo sus, în fastuoasa sală a palatului, don Esteban a coborât maiestuos de pe tronul de vicerege, şi după ce şi-a concediat anturajul, s-a retras în apartamentele sale private, unde îl aşteptau câţiva din consilierii săi cei mai intimi.

— Aţi auzit, domnilor, de scopul revendicărilor şi voinţa supuşilor mei, a spus el fără ocolişuri consilierilor, pe care-i ştia nişte oameni şireţi, foarte pricepuţi în toate şmecheriile şi toate intrigile. Este vorba să se procure nişte muncitori marilor noştri proprietari de terenuri. Cu această condiţie voi obţine de la ei nişte subvenţii, de care am nevoie presantă. Lăzile mele sunt încă goale şi trebuie să fie umplute cu orice preţ. Drept urmare, vom acţiona cât mai repede. Ascultaţi! Mi se pare că cel mai bun plan constă în a răspândi în Spania nişte descrieri şi anunţuri atrăgătoare despre provincia noastră şi despre resursele sale, în aşa fel încât să atragem aici o mulţime de emigranţi săraci.

— Nu, excelenţă, asta nu va servi la nimic, a răspuns imediat

unul din consilieri, sau cel puţin nu ne vom atinge cu totul scopul. Aceşti oameni veniţi din Europa nu vor rezista aici multă vreme şi vor cădea bolnavi, cea mai mare parte murind. În ce-i priveşte pe supravieţuitori, ei vor cere asemenea salarii, încât vor ajunge imediat în situaţia de a refuza să lucreze. Noi am făcut de-acum această experienţă de mai multe ori şi niciodată n-am reuşit. Europenii nu suportă bine climatul, îndeosebi dacă sunt supuşi la munci grele.

— Toate acestea sunt frumoase şi bune, a reluat atotputernicul viceregе. Ştiu la fel de bine ca şi voi. Însă cine are de propus un proiect mai bun? Pe de altă parte, araucanii ies din atenţia noastră şi de altminteri nu pot fi folosiţi. Nu-mi trebuie altceva decât să-mi umplu lada deja goală. Dacă nu satisfac într-un mod sau altul cererea influentelor personalităţi, nu mi se vor acorda banii de care am nevoie imediată.

Consilierii s-au privit dezorientaţi. Îşi pierduseră graiul. Viceregele mârâia şi bombănea. Îşi răsucea cu mânie mustaţa şi bătea nervos cu degetele masa de consiliu.

Deodată o mână a îndepărtat perdeaua de la uşă. A intrat un om. Purta uniforma de căpitan de corabie al flotei spaniole. Era destul de scund şi avea un cap şiret de vulpe, faţa uscăţivă şi foarte bronzată, fizionomia mobilă şi mişcările sacadate ale unei firi extrem de nervoasă.

— Dar asta-i nemaipomenit! a strigat viceregele. Ce cauţi aici, căpitane! Trebuie să-ţi aplic o pedeapsă exemplară pentru că ai încercat să tulburi astfel deliberările consiliului. Retrage-te imediat!

Căpitanul n-a spus nimic. S-a mulţumit să se încline adânc. În ochii săi strălucea o lumină ciudată.

— Cu permisiune voastră, excelenţă, a spus el, am dreptul să cred că deliberările consiliului nu-ţi oferă nici o ieşire din impasul în care sunt scufundaţi marii proprietari ai provinciei şi eu pot să dau o legitimă satisfacţie cererilor lor. Cunosc un mijloc. Şi dacă excelenţa voastră va găsi de cuviinţă să intervină ca să mi se asigure comanda unei escadre, vă asigur că voi găsi imediat soluţia dificultăţii.

În pofida nemulţumirii ce o cauza viceregelui nepotrivita intervenţie a căpitanului, el n-a rezistat curiozităţii de a cunoaşte soluţia destul de îndrăzneţ oferită. A făcut semn intrusului să se apropie şi i-a cerut să-şi prezinte propunerea.

— Dacă sfatul tău este bun, a declarat el pe loc, poţi conta pe concursul meu. Să văd ce poţi să-mi sugerezi.

Trăsăturile căpitanului spaniol au luat o înfăţişare diabolică.

— Excelenţă, a început el, cu o voce răguşită, ce trecea printre dinţii săi strânşi ca un şuierat de reptilă, acolo pe marele ocean, spre vest, la o distanţă ce poate fi străbătută în câteva zile, se găseşte o insulă ciudată. Aceasta este Vaihu, insula Paştilor, cum a denumit-o navigatorul Roggeween, deoarece el a debarcat acolo în ziua aceea. Populaţia ce locuieşte în această insulă are pielea brună. Oamenii de acolo sunt voinici şi au obiceiuri foarte paşnice. Cu greu găseşti la ei arme, deoarece acolo nu sunt animale sălbatice şi nici nu au duşmani de temut, insula lor fiind aşezată în mijlocul oceanului. Am vizitat această insulă şi am văzut populaţia ei, care m-a primit prieteneşte. O particularitate a acestor insulari este aceea că le place să-şi folosească marea lor forţă corporală la munci foarte grele. Astfel, ei îşi petrec o parte din timp tăind din blocuri de piatră statui imense, fără îndoială nişte idoli.

— Unde vrei să ajungi cu această introducere! l-a întrerupt viceregele, care începea să-şi piardă răbdarea.

— Ei cum! Nu vezi că aceştia sunt nişte excelenţi sclavi de-a gata? a răspuns căpitanul rânjind. S-ar spune că natura i-a pregătit anume pentru noi. Propun excelenţei voastre să armeze nişte nave care să meargă la Vaihu şi să ridice pe indigeni, care nu vor putea deloc să se apere, şi să-i îmbarce pe corăbiile noastre, cu forţa sau prin viclenie, după caz. Nu-i nimic mai uşor pentru excelenţa voastră, care dispui de o întreagă flotilă de nave de război. Vă va fi la fel de uşor să vă rezervaţi dreptul exclusiv de a vinde pe aceşti sclavi proprietarilor de terenuri. Astfel, nu veţi scăpa ocazia de a realiza nişte sume mari, în vreme ce proprietarii vor trage profit de pe urma lucrătorilor ce le vor aparţine trup şi suflet. Aceşti oameni suportă admirabil climatul nostru. Şi dacă se aduc în acelaşi timp şi femei, în aşa fel încât să se permită reproducerea rasei, proprietarii vor fi asiguraţi pentru viitor cu un lot de lucrători care le vor satisface toate nevoile cu prisosinţă şi pe lungă durată. În aşa fel că…

— Opreşte-te, opreşte-te, căpitane! l-a întrerupt atunci viceregele, care îşi făcuse de-acum o idee şi întrevedea cele mai mari planuri pentru el însuşi. Este de ajuns. Propunerea ta este bună, cel puţin în prima parte. Poţi să te socoteşti chiar de acum numit la comanda ce o ceri. Voi supraveghea vânzarea sclavilor bărbaţi. În ce priveşte femeile, cuvintele tale îmi sugerează o altă idee, despre care prefer să nu vorbesc încă şi pentru care am un punct de vedere foarte diferit.

Viceregele a subliniat aceste ultime cuvinte cu un surâs strâmb şi cu adevărat satanic.

Evident că erau pentru el ceva cu subînţeles. Se putea crede că în mintea lui se pregătea ceva infernal. Adevărul este că în acel moment se hotăra soarta unei rase care fusese până atunci lăsată să trăiască o viaţă fericită.

După o clipă de tăcere, timp în care părea să reflecteze, viceregele s-a ridicat cu toată înălţimea sa şi a plimbat în jurul său o privire mândră şi trufaşă.

— Da, ai dreptate, în general, căpitane, i s-a adresat omului ce venise să-şi expună ruşinosul proiect. Vom aduce sclavi din Vaihu, însă mai întâi numai într-un număr mic. După cum am spus, vei prelua comanda escadrei şi îţi voi da la timpul potrivit instrucţiunile necesare. Vom face mai întâi o încercare restrânsă, ca să evităm cazul când indigenii nu vor oferi serviciile ce se aşteaptă, introducând zadarnic în provincia noastră un număr considerabil de guri inutile. Dacă nu vor fi buni de nimic, adevărul este că va trebui să ne scăpăm de ei şi să-i exterminăm. Şi astfel, primele cheltuieli vor fi pierdute, căci expediţia va costa câtva, cu toate că este făcută cu bastimentele statului, şi va trebui să-i hrănim pe timpul transportului. Deci ne-am înţeles, căpitane, vei prelua conducerea operaţiunii şi vei executa precis ordinele mele. Vei pleca cât mai repede cu putinţă. Cred că pentru început vor fi de ajuns două corăbii. Vom vedea mai târziu dacă vom face şi alte călătorii. Urmează-mă în cabinet. Voi completa instrucţiunile mele. În ce vă priveşte, domnilor membrii ai consiliului, sunteţi liberi. Puteţi să vă retrageţi. Se înţelege că vă recomand, şi vă poruncesc să păstraţi o tăcere absolută. Ţineţi secretul, sau vă veţi teme de furia mea!

Primul convoi de sclavi

Cerul fără nori era de un albastru de azur. Soarele lumina cu razele lui fierbinţi o insulă mare, foarte izolată în mijlocul oceanului numit Pacific.

Era strălucitoarea şi splendida insulă Vaihu.

Se putea spune că era un eden, şi în acest paradis locuia o rasă omenească destinată anume să-şi petreacă aici plăcuta existenţă.

Această rasă de oameni viguroşi, cu pielea uşor bronzată, poseda de-acum o cultură destul de evoluată, după cum o dovedeau numeroasele sculpturi în piatră, nişte chipuri colosale de idoli, ce pot fi întâlniţi încă pe insulă, şi care stârnesc chiar în zilele noastre admiraţia savanţilor. După descoperirea insulei, europenii au ajuns de vreo trei ori la ea şi nu s-au gândit niciodată să tulbure în vreun fel fericirea şi liniştea indigenilor.

Astfel că au fost foarte îngrijoraţi şi în acelaşi timp stăpâniţi de o curiozitate însetată, când aceştia au văzut apărând într-o dimineaţă cele două corăbii spaniole cu pânzele întinse înspre insulă.

Crezând încă într-o vizită paşnică şi prietenească, ei au pregătit pe ţărm provizii de fructe şi vite mici, mereu căutate cu lăcomie de marinari, sperând să le schimbe cu stofe colorate, sticlărie şi felurite bibelouri, pe care insularii le plăceau la nebunie.

Câteva ore mai târziu, cele două corăbii au ancorat în apropiere de Vaihu.

În jurul bastimentelor au venit numeroşi indigeni cu pirogile ca să practice un mic comerţ de schimb.

În ce priveşte drăguţele insulare, femei şi fete, acestea au rămas prudente pe uscat şi spaniolii nu le-au observat decât de la distanţă. Pe corăbii, spanioli s-au amuzat cu indigenii arătându-le perle din sticlă colorată, stofe în culori vii şi felurite obiecte mici, multicolore şi strălucitoare.

Era vădit că aceşti vizitatori nu ţineau să debarce, cu toate că insularii i-au invitat să vină pe uscat.

Ei lăsau impresia că nu înţelegeau această invitaţie, sau nu aveau încredere.

În ce-i privea, erau plini de atenţie şi le cereau prin semne insularilor din pirogi să urce la bord, ceea ce aceştia o făceau cu

amabilitate. În jur de şaizeci de indigeni şi-au lăsat ambarcaţiile primitive legate de flancurile colosului, căţărându-se pe puntea celei mai mari dintre corăbii, ca să înceapă schimburile.

Însă cine ar pute să descrie teama lor, când aceşti oameni inofensivi şi nebănuitori, s-au văzut, când ultimul dintre ei a fost la bord, împresuraţi de un grup de marinari violenţi?

A răsunat un ordin, şi înainte ca nefericiţii să fi avut timp să-şi dea seama, s-au simţit cu mâinile legate, apoi împinşi în cală, unde au fost închişi.

Pe corabia mai mică se urcaseră mai puţini indigeni, în jur de vreo patruzeci, care au fost şi ei împiedicaţi să coboare şi s-au pomenit închişi în cală.

După ce comandantul care executase această răpire perfidă, şi care nu era altul decât căpitanul pe care l-am văzut mai înainte expunându-şi cu tărie planurile viceregelui don Esteban, ştiind că nu se luaseră decât o sută de insulari, n-a fost defel mulţumit.

Cifra i se părea insuficientă şi a aşteptat câtva timp la ancoră, în speranţa că va captura şi alţi locuitori din insulă.

Înţelegea că trebuia cu această primă încărcătură să facă o experienţă. Se urmărea să se vadă dacă aceşti oameni aveau să se adapteze bine cu lucrările ce urmau să li se impună.

Totuşi, o sută de oameni i se păreau sinistrului ticălos care comanda expediţia o cifră prea modestă, chiar pentru o primă încercare. Având în vedere numărul populaţiei insulei, el se bizuia să captureze cel puţin dublu şi nu voia să se mulţumească cu un număr de prizonieri pe care-l califica ridicol. A aşteptat până la amiază, însă întrucât nu se prezenta nici un insular, căpitanul dezamăgit şi chiar furios, a cerut să se pună pe mare câteva bărci bine înarmate, cu misiunea de a aduce vreo sută din aceşti sălbatici. Bărcile au ajuns curând la ţărmul insulei şi fireşte că au tras la singurul loc unde stâncile permiteau debarcarea şi urcarea coastei.

Însă insularii au fugit văzând pe toţi aceşti oameni înarmaţi, despre care nu-şi dăduseră seama că aveau intenţii rele. Ei s-au refugiat pe înălţimile prăpăstioase rămase probabil de la nişte vechi vulcani, acum stinşi. Spaniolii au vrut să-i urmărească acolo. Însă insularii şi-au regăsit puterea în disperarea lor, rostogolind spre asaltatori stânci mari şi au blocat astfel unica potecă ce ducea spre vârf, unde se retrăseseră aceştia. Aşa s-a făcut că spaniolii preocupaţi de propria salvare, au abandonat această urmărire.

Pe uscat venise chiar şi căpitanul. Mânia lui a ajuns la culme când i-a observat pe indigeni la adăpost pe creasta înălţimilor.

El le-a făcut semne liniştitoare de prietenie şi gesturi de ameninţare, dar indigenii intimidaţi au rămas neclintiţi pe stâncile unde se simţeau în siguranţă.

Spaniolii au vrut să facă o cutreierare generală prin insulă, dar căpitanul i-a reţinut cu hotărâre.

— Este de ajuns de această dată, a spus el mateloţilor. Nu suntem prea numeroşi ca să organizăm o vânătoare în toată regula. Vom reveni curând în forţă. Ceea ce-i amânat nu este pierdut. Să vedem mai întâi profitul ce se poate obţine de pe urma prizonierilor ce-i aducem. După asta vom hotărî ceea ce este de făcut.

Totuşi, mateloţii au mai pus mâna pe vreo douăzeci de indigeni, care se lăsaseră împresuraţi ca să asigure fuga unui grup de tinere fete.

Au fost legaţi ca nişte oi, împinşi spre ţărm şi urcaţi la bordul celor două corăbii, aşa că spaniolul a putut să-şi ridice velele după ce adunase vreo sută de prizonieri voinici.

Zgomotul strigătelor de disperare au răsunat din nou pe ţărmul acestei insule, mai înainte destul de fericită, atunci când spaniolii au ridicat ancora.

Nefericiţii, demni de toată compătimirea, ştiau acum, fără a se înşela, că oamenii albi veniseră la ei cu intenţii rele, de vreme ce plecau ducând departe de insulă un număr din compatrioţii lor. Ce era de făcut? Nu-şi dădeau seama, căci aceste fiinţe inocente şi plăcute nu aveau nici o noţiune care să le permită să înţeleagă toată grozăvenia ce însemna cuvântul sclavaj.

După o săptămână de navigaţie, şeful escadrei intra fără încurcături în portul Valparaiso, unde trebuia să dea pe mâna viceregelui încărcătura sa omenească. De îndată ce cele două vase au ancorat, el s-a prezentat înaintea lui don Esteban ca să-i raporteze rezultatele expediţiei.

Urmând ordinele acestuia, nefericiţii prizonieri au fost aduşi noaptea, pe ascuns şi sub o escortă puternică, într-una din încăpătoarele clădiri ale palatului, care era neocupată, şi au fost lăsaţi ca nişte oi sub paza unui cordon de santinele.

A doua zi dimineaţa, don Esteban a trecut să-i viziteze pe aceşti o sută douăzeci de prizonieri. Erau cu toţii bărbaţi încă tineri sau de vârstă mijlocie, flăcăi musculoşi şi voinici. Viceregele părea satisfăcut. Şi totuşi aceşti nefericiţi răspândeau fără încetare tânguiri zgomotoase, care sporeau la vederea

temutelor şi ameninţătoarelor arme ale escortei viceregelui.

Îşi imaginau că vor fi ucişi, după ce vor fi făcuţi să sufere tot felul de torturi.

Vai! Moartea imediată ar fi fost de mii de ori mai bună decât cruda soartă ce le era destinată.

Au fost trecuţi în revistă amănunţit unul câte unul, cum se examinează o turmă de animale înainte de a fi trimise la abator.

În aceeaşi zi, viceregele a expediat celor mai bogaţi proprietari de plantaţii şi de mine un mesaj astfel conceput:

„Buni şi onorabili prieteni,

Am reuşit să-mi procur cu mare greutate un oarecare număr de lucrători robuşti şi în acelaşi timp foarte chipeşi. Aceştia sunt indigeni dintr-o anumită regiune, a cărei latitudine mă face să cred că ei se vor aclimatiza uşor aici. Veţi dispune de ei după plac, căci nu mă gândesc că vă vor crea dificultăţi din două puncte de vedere, al regimului şi al salariului. Aceştia sunt nişte sclavi în toate privinţele, de care nu veţi găsi alţii mai buni. Cu titlu de încercare, ca să vedeţi dacă sunt buni pentru muncile ce le cereţi, sunt dispus să vi-i cedez la preţul minim de o mie de pesos, sau de minim cinci sute de franci, pe cap. Întrucât nu am putut să-mi procur decât un număr restrâns, aştept în cel mai scurt termen răspunsul celor care doresc să fie serviţi de această dată şi chiar voi fi obligat să-i repartizez cu grijă între cei dintre voi care vor face primii cererile. Mai târziu, sper să am un număr mult mai mare de sclavi pe care să-i pun la dispoziţia marilor proprietari de terenuri, pentru minele, fermele şi cirezile lor. Aceştia sunt, v-o repet, bărbaţi solizi şi bine clădiţi, cu o putere neobişnuită, şi în plus, plăcuţi, puţin exigenţi şi care suportă bine climatul”.

Răspunsul la această iscusită comunicare nu s-a lăsat aşteptat.

Stăpânii de plantaţii şi de mine au venit dornici în fuga mare din patru colţuri ale provinciei, unde lipsea absolut mâna de lucru.

Ei au cumpărat cei câţiva sclavi la preţul cerut, pe care nu-l găseau exagerat, având în vedere lipsa de lucrători, atât de necesari proprietăţilor lor, vânduţi în grabă de don Esteban.

Cumpărătorii au fost cuprinşi de extaz văzând aceşti flăcăi bine făcuţi şi musculoşi. Nu-şi reveneau din uimire că aceştia

aveau totodată un caracter destul de paşnic şi docil.

Cu toţii nu aveau decât un regret, în primul rând viceregele, acela că nu făcuseră mai devreme afacerea.

Atotputernicul don Esteban admira încântat cei o sută douăzeci de mii de pesos aduşi de comerţul cu oameni. A fost o treabă bună că această sumă de şase sute de mii de franci au intrat în lada sa goală. Însă pentru un risipitor de seama lui nu era decât o picătură de apă în ocean.

Lăsând pe vicerege să contemple aurul din faţa sa, cumpărătorii şi-au luat cu ei vitele de povară umane, fără a se preocupa de gemetele şi plânsetele nefericiţilor, care îşi aruncau ultimele priviri de disperare spre ocean, pe care nu aveau să-l mai revadă.

După câtva timp s-au primit ştiri de la bogaţii proprietari care cumpăraseră sclavi de la vicerege. Toţi erau de acord că se simţeau satisfăcuţi. Că aceşti sclavi se arătau viguroşi, muncitori şi îndemânatici şi în acelaşi timp foarte supuşi şi refractari la orice boală.

Nu exista decât un singur lucru, totuşi firesc, să li se reproşeze: acela că, fără excepţie, toţi sufereau de nostalgie şi nu încetau să suspine după frumoasa lor ţară, după rude, prieteni şi prietene, soţii şi copii, pe care îi lăsaseră acolo departe, în încântătoarea lor insulă.

N-a întârziat să se adune la Valparaiso şi să ceară audienţă la vicerege o nouă delegaţie de mari proprietari ai provinciei. Don Esteban a făcut din nou delegaţilor o primire din cele mai cordiale şi i-a invitat chiar la un banchet grandios.

— Excelenţă, a declarat purtătorul de cuvânt al deputăţiei spre sfârşitul mesei, într-un toast în sănătatea viceregelui, îţi mulţumim călduros pentru fericita rezolvare a problemei mâinii de lucru în provincia noastră. Ai început să ne fereşti de noile dificultăţi ce ne înspăimântau. Continuă-ţi opera, excelenţă! Suntem foarte satisfăcuţi de sclavii pe care ni i-ai procurat. Ne este imposibil să ne dorim mai mult. Am venit numai ca să-ţi amintim respectuos de făgăduiala pe care ne-ai făcut-o atunci, la prima cumpărare, şi îţi cerem să ne procuri prompt un număr mai mare din aceşti excelenţi lucrători. Poate chiar îţi va fi cu putinţă să aduci şi femeile lor, ca să se preîntâmpine stările de nelinişte de care par să sufere mult şi care ar putea să-i ducă la pierzanie. Asta-i singura lacună de astupat.

Viceregele a început să-şi răsucească mustaţa, un gest care indica la el întotdeauna o puternică preocupare, în timp ce un

surâs satanic a apărut pe faţa de chefliu ofilită înainte de vreme.

Evident că-şi rumega răspunsul.

— Foarte bine, prieteni şi credincioşi supuşi! a spus el după câteva clipe de gândire. Veţi avea sclave atâtea câte aţi vrea, sclave la alegere, însă nu voi putea să vi le las cu mai puţin de două mii de pesos de cap.

— Fie, acceptăm, a răspuns principalul delegat al deputăţiei. Vom plăti preţul cerut.

În faţa acestei acceptări atât de rapide, viceregele aproape că regreta că nu ceruse de trei ori primul preţ, în loc de dublul aceluia, cu toate că şi aşa obţinea acum un beneficiu considerabil. Însă aranjamentul era încheiat şi nu mai putea să se răzgândească.

— În ce priveşte femeile, a adăugat el cu un zâmbet plin de subînţelesuri, le voi păstra în paza mea. Da, consimt să fie aduse şi voi permite în anumite perioade ale anului să rămână câtva timp cu soţii lor. Însă îmi rezerv în întregime dreptul de proprietate. Nu numai asupra femeilor, dar şi a copiilor lor. Femeile vor rămâne în proprietatea mea inalienabilă. Copiii masculini, ajunşi destul de mari, îi voi vinde, în aşa fel încât, în fiecare moment când veţi avea nevoie, nu veţi face decât să vă adresaţi mie pentru a avea sclavi.

Viceregele s-a strâmbat din nou printr-un zâmbet satanic şi veselia lui nu era deloc mai mică decât o oarecare decepţie ce se aşternea pe chipurile delegaţilor.

Probabil că aceşti domni se bucuraseră dinainte că vor avea nişte familii insulare, în aşa fel încât să-şi asigure urmaşi de pe urma sclavilor, ceea ce nu avea să-i coste nimic.

Au fost nevoiţi să se recunoască bătuţi de vicerege, care mai şiret, le-o luase înainte şi pusese mâna pe comerţul de sclavi, din care a făcut un monopol ce ave să aducă mereu bani în cuferele sale.

Ei s-au arătat mulţumiţi şi s-au ferit să se întrevadă ceea ce spunea dezamăgirea lor intimă. Dimpotrivă, s-au declarat gata să susţină toate dorinţele lui don Esteban.

Ştiau că nu aveau nimic mai bun de făcut.

Viceregele, deţinătorul puterii, era cel ce împărţea concesiunile minere, agrare şi forestiere. Astfel că toţi erau favorizaţi.

El era stăpânul absolut al destinului fiecărui locuitor din Chili.

Ar fi fost un risc nebunesc să te atingi cu intenţii rele de acest personaj atotputernic, ale cărui înclinaţii autoritare erau perfid de

diabolice.

Delegaţia şi-a luat deci cu amabilitate rămas bun de la vicerege, care şi-a reînnoit făgăduiala de a aduce cât mai curând un nou contingent considerabil de sclavi.

— Întoarceţi-vă liniştiţi acasă, le-a spus el la despărţire, cu vocea cea mai mieroasă. De îndată ce voi putea, voi pune în vânzare un nou lot de lucrători voinici pe care îi aştept şi vă voi înştiinţa imediat. Însă nu uitaţi că aceştia vor costa două mii de pesos pe cap. Trebuie să socotiţi acest preţ foarte rezonabil, căci cheltuielile expediţiei mă costă cât ochii din cap!

Fireşte că era o exagerare, cu atât mai mult cu cât, cu cât viceregele stabilise preţul aducerii sclavilor la cifra cea mai mică posibilă. Aceasta o făcea uşor, deoarece, cum am spus de-acum, avea la discreţie corăbiile şi echipajele provinciei, plătite în întregime de stat.

În ce-l privea pe căpitan, care imaginase şi sugerase acest plan crud şi ingenios, care preluase prima escadră, a fost promovat în gradul de amiral, urmând să comande noua flotilă ce se forma atunci. El era retribuit cu largheţe cu bani şi onoruri, conferindu-i-se titluri sonore, fără mari adăugiri de onorarii, viceregele fiind foarte econom cu banii statului, când era vorba de a-i dona altora decât lui însuşi.

Câteva zile mai târziu escadra a fost gata să pornească pe mare pentru a se îndrepta spre Vaihu.

De această dată ea se compunea din trei nave cu echipaje mult mai numeroase.

După câteva săptămâni corăbiile s-au înapoiat aducând aproape două sute de prizonieri robuşti, pe care spaniolii îi capturaseră după o lungă şi grea luptă pe aproape jumătate din insulă. În acest număr se găseau şi nişte femei.

Viceregele şi-a mărturisit nemulţumirea, cu toate că vânzarea bărbaţilor, care erau foarte ceruţi, îi permitea să realizeze o sumă enormă.

Cele câteva femei au fost ţinute în păstrare un oarecare timp. Cea mai mare parte a insularilor a fost expediată în interiorul regiunii şi majoritatea lor au dispărut pentru totdeauna în galeriile subterane ale minelor.

Când căpitanul, recent promovat amiral, a venit să dea raportul viceregelui despre cea de a doua expediţie, i s-a părut că observă o oarecare răceală în primirea ce i s-a făcut.

— Cele mai multe părţi ale insulei sunt greu accesibile, a explicat el lui don Esteban, pentru a-şi justifica numărul relativ

limitat al prizonierilor aduşi. Ar trebui nişte echipaje mult mai numeroase ca să se obţină rezultate cu adevărat satisfăcătoare. Pe insulă au rămas mii de oameni viguroşi, femei, fete şi copii. Socotesc că data viitoare am putea aduce o încărcătură grea de sclavi. În acest scop mi-am întocmit un plan, Ai încredere în credinciosul tău servitor.

Sosirea lui Morgan

În Vaihu, această frumoasă insulă paradisiacă, domnea cea mai profundă disperare, îndeosebi după cea de a doua expediţie a spaniolilor, care se încheiase cu răspândirea terorii şi a dezolării. Şeful populaţiei căzuse în mâinile vânătorilor de sclavi şi fusese, ca şi ceilalţi, făcut prizonier şi dus în sclavie.

El nu lăsase ca succesor decât pe foarte tânăra sa soră numită Ponape.

Aceasta era o persoană fermecătoare, cu trăsăturile uşor bronzate, cu o ţinută elegantă şi zveltă, cu părul ca abanosul şi ai cărei ochi minunaţi erau plini de flăcări.

Când apărea în mijlocul poporului său, în costumul ei alb făcut din scoarţa unui copac numit tapa, cu braţele goale împodobite cu brăţări din cochilii artistic lucrate şi şlefuite, îi ascultau toţi cu plăcere şi respect vocea armonioasă.

Dar ce putea să întreprindă această tânără fată, pe care locuitorii din Vaihu o recunoscuseră imediat suverana lor? Aceşti insulari inofensivi, care nu se războiseră niciodată, neavând până atunci duşmani, nu cunoşteau în nici un fel folosirea vreunei arme. Am mai spus-o, pe insulă erau necunoscute animalele sălbatice. Moravurile indigenilor erau destul de paşnice şi se hrăneau îndeosebi cu fructele ce creşteau din abundenţă în jurul lor.

— Inima îmi este foarte tristă, a spus Ponape supuşilor săi, după a doua plecare a spaniolilor, care-i luaseră rudele şi prietenii. Oamenii cu chipul palid vor reveni fără îndoială ca să ne ducă cu ei în necunoscut, până nu va rămâne nici unul singur dintre noi pe acest pământ strămoşesc. Aceşti oameni cu faţa palidă să fie blestemaţii de mii de ori! În mânia lor, zeii noştri ne-au trimis pe aceşti monştri ca să ne extermine. Totuşi, ce vom face, nefericiţi precum suntem, ca să le potolim mânia? Le vom oferi nişte sacrificii pentru a-i linişti.

Insularii s-au supus imediat suveranei şi le-au adus zeilor ofrande de flori şi de fructe. Au mers până acolo încât le-au oferit ca sacrificiu câteva din micile animale domestice care vieţuiau pe insulă, sperând ca astfel să-i împace. Singur un bătrân care depăşise demult o sută de ani persista rătăcind la o parte, cu chipul întunecat şi gura ce murmura cuvinte de neînţeles. Se fereau cu respect de vecinătatea lui, căci era unul din bătrânii cei

mai înţelepţi şi experimentaţi ai insulei. Tânăra prinţesă Ponape a pornit în căutarea lui. Când l-a întâlnit, i-a vorbit astfel:

— Tu care ai văzut scurgându-se atâţia ani, ascultă ceea ce vreau să-ţi cer! De ce privirea ta este atât de întunecată? Nu crezi că zeii acceptă ofrandele şi refuză rugăminţile noastre?

Bătrânul a clătinat din cap:

— Nu, prinţesă, a răspuns el. Aceste ofrande nu sunt de ajuns pentru zei, care s-au îndreptat cu mânie împotriva noastră. Odată, când încă eram copil, asupra poporului nostru s-a îndreptat o mare catastrofă. Pe atunci insula noastră avea mai mulţi locuitori. Însă printre noi s-a răspândit o epidemie: toate ofrandele au fost zadarnice. Boala continua să facă cele mai crude ravagii. Suveranul nostru a văzut atunci în vis pe stăpânul zeilor, care i-a poruncit să se ofere el însuşi ca jertfă. Şi el s-a supus. A fost sacrificat la cererea sa şi imediat epidemia a încetat.

Bătrânul a tăcut şi s-a îndepărtat, lăsând pe prinţesă în prada unei emoţii de nedescris: în frumoşii ei ochi se putea citi teama ce o cuprindea. A suspinat adânc. Părea să fie cuprinsă de o melancolică plăcere admirând splendidele peisaje ale acestui paradis terestru, de care nu avea să se sature până în momentul când îi va spune rămas bun. Pe nobila şi inocenta ei faţă s-a reflectat o hotărâre de neclintit, care i-a imprimat ceva sălbatic expresiei sale atât plăcută.

Deodată a răsunat pe insulă un strigăt de alarmă scos de insularii ce făceau de pază pe stâncile de deasupra ţărmului. Au alergat speriaţi, arătând în depărtare câteva lucruri neobişnuite.

— Salvaţi-vă, salvaţi-vă! strigau din toate puterile. Iată că vine una din aceste case plutitoare plină cu oameni albi! Se apropie de insulă cu o iuţeală înspăimântătoare. Însă de această dată nu vine din partea unde se ridică soarele. Vine din partea astrului strălucitor al zilei care se înfundă în valuri.

Alarma dată s-a răspândit ca o dâră de praf până în colţurile cele mai ascunse ale insulei, semănând groază printre indigeni.

Cei mai îndrăzneţi, revoltaţi de tratamentul brutal pe care-l suferiseră ai lor, s-au grupat ca să apere îngusta potecă din mijlocul stâncilor vulcanice care permitea accesul în interiorul insulei şi şi-au îngrămădit blocuri enorme de piatră, ca să le rostogolească asupra invadatorilor.

Întreaga populaţie s-a refugiat în grabă pe înălţimi. Prinţesa s-a urcat pe culmea unei creste, unde se găsea deja decanul de vârstă, care examina oceanul cu o privire fixă şi întunecată, cum

îi era obiceiul.

De acolo departe venea o corbie cu o înfăţişare deosebită. Era singură şi nu dintre cele mai mari. Aceasta nu era una din enormele şi grelele corăbii ca acelea care brăzdau marea în această epocă, ci mai degrabă un bastiment rapid, zvelt şi puternic, vopsit în negru, care tăia valurile ca un delfin. Această corabie era bine clădită şi armată. Ochii pătrunzători ai insularilor distingeau pe punte şi pe scările de sart o mulţime de mateloţi ocupaţi în cea mai mare parte cu strângerea velelor. La această apariţie, tânăra regină care presupunea pentru populaţia ei o a treia vânătoare de sclavi, l-a prins de braţ pe bătrân, care contempla cu tristeţe valurile albastre.

— Ascultă-mă, tu, căruia vârsta ţi-a dat experienţă şi înţelepciune! N-am uitat ce mi-ai spus ultima oară. Peste noi vor cădea din nou nenorocirile, şi dacă oamenii albi îmi vor răpi iarăşi supuşii, voi şti, eu Ponape, să mă jertfesc! Şi tu, bătrâne, să fii sacrificatorul meu! Tu mă vei sacrifica cu mâna ta, ca să potolesc mânia zeilor şi să scot poporul din această nenorocire.

Bătrânul a ridicat mâinile ca pentru a cere binecuvântarea de sus pentru tânăra eroină. Însă nu a putut să pronunţe o vorbă. În ochii săi pe jumătate stinşi se putea distinge adânca durere ce-o resimţea la gândul că această fiinţă atât de nobilă şi de plăcută, destul de bine formată pentru fericire, şi a cărei vârstă şi putere promiteau o lungă şi folositoare satisfacţie, trebuia să părăsească lumea pentru a-şi ocroti poporul şi a lua puterea zeilor!

Ciudata corabie a ajuns, au căzut ultimele vele şi ancora a prins cu un scrâşnet de lanţuri fundul mării. De bastiment s-a desprins o barcă, una singură, în care s-au urcat câţiva oameni. Indigenii care de pe înălţimi vedeau şi observau totul cu uşurinţă până la barcă, şi chiar şi până la corabia ancorată în apropierea ţărmului, au crezut că aceasta avea să fie urmată şi de alte ambarcaţii şi că în curând se va petrece ca înainte, au rămas miraţi că nici una n-a mai fost pusă pe mare. În barca ce se apropia de plajă, la prova, se ţinea în picioare un tânăr cu înfăţişare impunătoare. Formele sale atletice erau acoperite cu o îmbrăcăminte roşie. Pălăria sa cu boruri mari, pe care se ondulau o mulţime de pene, îi umbrea chipul bărbătesc, puţin bronzat. Barca s-a oprit scârţâind pe nisip. Frumosul tânăr din faţă a sărit pe ţărm urmat de un om destul de vârstnic şi de un insular care nu era din Vaihu. Acesta aparţinea uneia din insulele situate un pic mai la nord, unde se îndreptau câteodată pescarii din Vaihu.

Rarii locuitori ai acestor insule se înţelegeau cu greutate cu locuitorii din Vaihu, deşi păreau să fie o ramură degenerată a aceleiaşi rase.

— Căpitane, s-a adresat omul în vârstă aceluia care îl preceda, nu fi încrezător! Insularul ce ne însoţeşte şi care după mai multe luni de când este pe corabia noastră ne-a învăţat limba, afirmă cu tărie că indigenii din Vaihu sunt din fire foarte paşnici. Însă sunt de părere că sălbaticii nu ne socotesc întotdeauna prea precauţi.

— Apreciez prudenţa ta, Andre, a răspuns tânărul schiţând un surâs. Însă ce vezi? Nu cred că aceşti oameni speriaţi, pe care îi vezi acolo sus, cu ochii fixaţi spre noi să fie chiar de temut. Observi că nu au o singură armă? Nu-i înţeleg încă şi în ce mă priveşte, vin la ei cu intenţii paşnice. Aceşti bieţi oameni mă întristează. Colonii europeni caută pretutindeni oameni negri, galbeni sau bruni pentru a-i sili să facă muncile acele mai umilitoare. Cu siguranţă că aici vin numai spaniolii şi se vor îmbogăţi curând de pe urma acestei populaţii!

— Însă, căpitane, a insistat Andre, dacă nu le vedem armele, ei pot să le aibă ascunse. Te implor încă o dată, căpitane Morgan, nu fi atât de îndrăzneţ! Aceşti indigeni, în aparenţă paşnici, ar putea foarte bine să arunce asupra noastră o grindină de pietre şi să ne zdrobească fără a se mişca de acolo de sus.

Însă Morgan ascultând prudentele sfaturi ale credinciosului Andre, nu se preocupa peste măsură de asta. Continua să înainteze. Ochii săi de şoim observaseră de-acum poteca ce ducea pe înălţimile din interiorul insulei. Se gândea că insularii fugiseră deoarece aceasta era prima corabie pe care o vedeau şi că numai la vederea ei se înfricoşau. El nu aflase până atunci că alte corăbii răspândiseră printre aceşti indigeni inofensivi teroarea albilor. N-a şovăit deci să se angajeze pe potecă urmat de Andre şi de insular. Deodată Andre a sărit înainte şi l-a prins de braţ pe şef, încercând să-l tragă îndărăt.

— Vezi totuşi, căpitane, a strigat el. Am avut bună dreptate. Priveşte-i pe acei oameni de sus, gata să rostogolească nişte blocuri de piatră, şi pe alţii, mai departe, ce se pregătesc să facă la fel. Să ne întoarcem pe unde am venit, sau ne vor strivi.

Noi pregătiri de răpire

Fără a răspunde, Morgan a scos din buzunar o batistă albă pe care a fluturat-o, crezând că acest gest va fi înţeles, aşa cum este pretutindeni, ca un semn de pace. Însă interpretul, la curent cu obiceiurile insularilor din Pacific, a smuls o creangă verde dintr-un tufiş şi a clătinat-o în aer. Tinerii din Vaihu, pe care experienţa îi făcea neîncrezători s-au temut de o viclenie a acestor oameni albi, ca să-i scoată din adăpostul lor şi mai mulţi dintre ei au început să împingă o stâncă ce nu era departe de marginea crestei. Deodată a fost văzută înaintând o tânără frumoasă înveşmântată în alb, împodobită cu ornamente bogate de scoici. Morgan a observat că face un gest de comandă şi a auzit-o strigând câteva cuvinte indigenilor, care au avut o după de ezitare şi s-au retras. Ea însăşi a coborât pe îngusta potecă singură în faţa lui Morgan, care nu s-a putut reţine să admire frumuseţea surprinzătoare a acestei tinere femei, lipsită de culoarea brună a pielii. Căpitanul de piraţi s-a întors spre insularul ce servea de interpret:

— Spune-i, a poruncit el, că vin ca prieten, că marinarii mei nu vor coborî pe uscat. Nu-i cer decât nişte fructe, de care am nevoie pentru oamenii mei, pe care îndelungata folosire a alimentelor conservate i-a îmbolnăvit de scorbut. Îi voi da în schimb sticlărie, oglinzi, cuţite şi alte bibelouri.

Insularul a transmis prinţesei aceste cuvinte, care asculta cu atenţie. Ea se afla doar la câţiva paşi de Morgan, care-i privea fix ochii săi luminoşi.

— Am coborât până aici, a răspuns ea cu o voce armonioasă şi plină de melancolie, ca să mă asigur de intenţiile voastre. Văd că oamenii albi de care avem atâtea motive să fim înspăimântaţi, se ţin la distanţă de pământul nostru şi numai de două ori au pus piciorul pe ţărm. Poporul meu este bun şi paşnic. El nu ştie să se lupte şi nici nu are arme pentru a se apăra. Nu avem duşmani. Până în ultimul timp am primit prieteneşte pe oamenii albi. Însă foarte de curând am fost rău răsplătiţi şi au luat cu forţa un mare număr din oamenii noştri şi i-au dus foarte departe, în partea unde răsare soarele, atât de departe, încât casele lor plutitoare au dispărut din vederea noastră. Ei n-au plecat fără să se reîntoarcă! Noi am crezut că şi voi o vreţi pe fericita noastră insulă şi am venit să mă ofer eu, regina din Vaihu, ca să-i

răscumpăr pe toţi ai mei. Ponape se află în faţa voastră fără apărare, gata să se sacrifice pentru poporul său!

Morgan a ascultat cu un viu interes aceste cuvinte, traduse de interpret. Sprâncenele i s-au încruntat şi ochii i-au aruncat flăcări.

— Cine erau totuşi acei oameni? a întrebat el cu o voce înăbuşită. Ce costum purtau. Veneau dinspre răsărit?

I s-a răspuns afirmativ. Interpretul i-a povestit pe scurt spusele prinţesei. El a aflat cum s-au comportat spaniolii pe insulă. Chipul i se umbrea tot mai mult şi şi-a crispat pumnii.

— Blestem şi ruşine! a strigat el indignat. Să distrugi soarta unei populaţii paşnice! Iată cum procedează spaniolii. Au ajuns până acolo încât depopulează ţări întregi. Ei bine! Băiete, spune-i prinţesei că îi urăsc la fel pe aceşti oameni albi care i-au chinuit poporul, şi că oamenii mei nu vor săvârşi nici un rău împotriva supuşilor săi.

Interpretul s-a conformat şi pe chipul tinerei suverane, până atunci tristă şi gravă, a apărut un zâmbet. Fără îndoială, ea avea încredere în acest Morgan, care de altfel părea să fie destul de temut. Un sentiment intim, o presimţire curată, o făceau să-şi dea seama că buzele lui Morgan erau incapabile de o minciună şi de o viclenie. Poate nu înţelegea bine cum oamenii albi erau duşmănoşi unii faţă de alţii. În inocenţa sa, ea crezuse că aparţinând aceleiaşi rase, trebuie să fie între ei aceeaşi familie şi că noii veniţi nu vor acţiona mai puţin crud ca ceilalţi. Recunoştea că se înşela şi era surprinsă şi bucuroasă în acelaşi timp.

Ea l-a fixat pe Morgan cu o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi vrut să pătrundă în adâncul sufletului său. Apoi şi-a reluat surâsul, şi de această dată într-un mod fermecător, care l-a făcut să roşească pe tânărul căpitan şi chiar bătrânul Andre a simţit că se risipise neîncrederea.

— Aşteaptă aici, a spus Ponape prin interpret. Vei face comerţ cu noi. Dar să te ţii de cuvânt, să nu ni se întâmple ceva rău. De-acum am suferit de ajuns.

Apoi, Ponape a urcat din nou poteca la supuşii săi, foarte miraţi că cei trei albi n-au luat-o cu ei pe prinţesă. Cu toate asigurările suveranei lor, ei mai şovăiau încă să coboare de pe înălţimi. Însă întrucât nici o barcă nu se desprindea de corabie, pe care domnea liniştea, ei şi-au revenit puţin câte puţin din teamă şi au cedat sfaturilor lui Ponape, începând să aducă fructe şi alte provizii, în schimbul cărora Morgan le-a distribuit cu

generozitate stofe, perle, o mulţime de obiecte mici, foarte apreciate de indigeni, pe care le adusese cu barca sa. Stăpâniţi în sfârşit de o încredere totală, şi mai îndrăzneţi, cei de sus au coborât să-l vadă mai de aproape pe şeful alb îmbrăcat în roşu. Dar la cel mai mic gest al lui Morgan către Andre, ei erau gata să se salveze speriaţi, ca un zbor de vrăbii.

— Ai dreptate, căpitane, a spus bătrânul Andre. Iată nişte locuitori care trebuie să fi trăit cândva aici ca într-un paradis pământesc. Să fie blestemaţi spaniolii care au venit să le tulbure tihna! Este păcat că n-am ajuns în momentul când vânau oamenii. Vânătorii ar fi devenit repede vânat şi noi am fi curăţat locul de ei.

Spunând aceasta, bătrânul Andre a mormăit indignat ducându-şi mâna la mânerul săbiei printr-o mişcare mânioasă, care i-a speriat pe indigeni. Ar fi luat-o din nou la fugă dacă Morgan nu s-ar fi străduit să-i liniştească. O singură persoană rămânea plină de seninătate şi de neclintit în încrederea sa. Aceasta era tânăra regină. Ea i-a rechemat pe supuşi, care o porniseră de-acum la fugă şi a rămas calmă lângă mândrul Morgan, care nu era omul care să o înşele pe această foarte sinceră şi naivă fată. Revenindu-şi din teamă, insularii au continuat să ofere la cerere produsele insulei lor. Erau atât de spontani şi dezinteresaţi în manifestările de ospitalitate, încât a aproape că a trebuit să fie forţaţi să accepte darurile. Impresionat de cutezanţa indigenilor şi nevoind să le dea cea mai mică pricină de nelinişte, a interzis oamenilor săi să debarce şi nu a permis locuitorilor să-şi aducă fructele decât la ţărm. Acestea au fost luate şi duse de acolo cu barca, care a făcut mai multe transporturi dus şi întors. Spre seară schimburile erau terminate şi indigenii s-au retras fericiţi ca nişte copii cu obiectele ce le obţinuseră.

— Spune-i acum tinerei prinţese, i-a cerut interpretului, că eu voi pleca. Repetă-i că nu toţi oamenii albi sunt atât de răi şi mizerabili ca spaniolii. Însă ea să procedeze cu înţelepciune, recomandându-i populaţiei ca la prima apariţie a unei corăbii străine să se salveze imediat pe înălţimile inaccesibile ale insulei.

Interpretul de-abia îşi terminase traducerea, că tânăra Ponape s-a apropiat de Morgan şi i-a luat mâna, pe care a apăsat-o pe inima ei.

Nici un gest nu pute fi mai convingător. Morgan a văzut în acelaşi timp curgând lacrimi mari din ochii tinerei suverane, care a alergat să se ascundă într-un boschet apropiat, căci populaţia

nu trebuia să o vadă plângând. Apoi Morgan s-a întors la locul de pe plajă unde-l aştepta barca. El i-a salutat pe aceşti insulari inofensivi agitându-şi pălăria cu pene şi i s-a răspuns prin gesturi largi de rămas bun şi strigăte de recunoştinţă. Însă ultima privire a lui Morgan s-a îndreptat spre tufişul de verdeaţă unde se retrăsese în chip pudic tânăra şi nobila prinţesă. În amurg, corabia pirat şi-a ridicat ancora şi deoarece la aceste latitudini se lăsa noaptea fără tranziţie, a dispărut curând în întuneric.

……………………………………………………………………………………

Ce se petrecea între timp în palatul viceregelui din Valparaiso?

Don Esteban prezida din nou consiliul.

— Am obţinut, a declarat el consilierilor, frumoasa sumă de jumătate de milion de pesos ca preţ pentru sclavii mei. Din nefericire, norocul nu mi-a fost credincios. Am pierdut la joc sume mari, şi celelalte cheltuieli mult prea imense mi-au deşertat cuferele. Însă există mereu mijlocul de a le umple. Îl voi retrimite pe amiral pe insula Vaihu. De această dată vreau ca să ia cu el un echipaj foarte numeros, ca să aducă un număr mai mare de prizonieri. La nevoie, se va transporta în Chili toată populaţia insulei. Aceştia sunt nişte oameni foarte folositori. Marii proprietari nu vor mai lucra decât cu ei.

Asta era foarte exact. Însă nu-i mai puţin adevărat că insularii, se stingeau rapid, mai ales în mine. Nostalgia îi făcea să se îmbolnăvească şi să moară. Însă proprietarii chilieni atribuiau această depresiune absenţei femeilor şi insistau pe lângă vicerege să aducă la Valparaiso toată populaţia în bloc, fără deosebire de vârstă şi de sex. Se putea totuşi să fie lăsaţi pe insulă bătrânii incapabili să fie folosiţi şi neavând multă vreme de trăit. Proprietarii se ofereau să plătească ceea ce li se cerea, fără a se târgui. Ei puteau dispune de milioane. Ceea ce îl îngrijora îndeosebi era lipsa mâinii de lucru. Dacă viceregele le asigura aceasta din abundenţă, ei n-ar fi ezitat să-i dea o parte mare din venituri. Cum ar fi putut rezista don Esteban la aceste oferte atât de atrăgătoare? Milioanele! Acesta era singurul său vis. El expuse deci intimilor săi consilieri noile sale planuri, după cum am văzut, trimiterea amiralului la Vaihu cu nişte forţe mai importante, ca să transporte în Chili, pe cât posibil, întreaga populaţiei a insulei.

Unul din consilierii săi i-a cerut atunci să ia cuvântul. Acesta era un om scund şi cocoşat, cu o înfăţişare vicleană, ai cărui ochi sticloşi aveau ciudate pupile verzi vărgate cu galben. Erau nişte ochi de felină.

— Excelenţă, a început el cu o voce spartă, te rog foarte umil să nu-i acorzi o prea mare încredere amiralului. Cine ştie dacă serviciile sale nu sunt făcute într-o complicitate, ca să vândă la preţuri joase şi fără ştirea voastră, sclavii în nordul provinciei Chili, proprietarilor, care fireşte, nu se vor lăuda cu asta. În acest fel se vor fi deturnat sume considerabile pe seama voastră şi aceasta ar explica micul număr de insulari ce vă sunt aduşi din expediţiile sale. Nu vreau să insinuez nimic, însă este de datoria mea să vă pun în gardă.

Cele spuse au avut un efect imediat asupra gândirii viceregelui, judecând după modul cum şi-a răsucit mustaţa.

— De fapt, a spus el după o tăcere, ai dreptate. În afacerea cu banii nu este prudent să te bizui în întregime nici pe cei mai buni prieteni. Mă tem de asemenea că amiralul să nu aibă toată capacitatea şi energia dorită. El n-a ştiut bine să se descurce ultima oară.

— Nu, asta-i sigur, a susţinut un alt membru al consiliului, care cunoştea slăbiciunea viceregelui pentru măgulire. Eşti doar comandantul suprem, de ce nu iei personal conducerea acestei flote? Vei avea mai multă autoritate asupra marinarilor şi a soldaţilor. Şi sunt convins că vei reuşi mai bine, personal, realizarea planurilor care urmăresc transferul în bloc a populaţiei insulei în Chili.

La această sugestie don Esteban a tresărit orgolios şi vesel.

— Da, iată ce se numeşte un sfat bun! a exclamat el. Am să preiau personal comanda expediţiei. De altminteri, suntem în sezonul cel mai potrivit, acela scutit de furtuni. Voi da imediat ordin de pregătire pentru drum.

Amiralul recent promovat nu se gândise defel să vândă insularii în altă parte. Faţa i s-a lungit când l-a anunţat viceregele că de această dată îşi asumă el însuşi comanda expediţiei, şi când a adăugat:

— Eu îmi voi face treaba cu totul în alt mod şi garantez cu funcţia mea de vicerege că mă voi întoarce cu întreaga populaţie. La ce sunt buni aceşti insulari acolo, pe culmile stâncilor? Aici vor fi cu mult mai folositori.

Don Esteban îşi freca dinainte mâinile. Credea de-acum că va atrage milioane în lăzile sale. Destul de greu putea să aştepte, în nerăbdarea lui, să tracă timpul cu pregătirile pentru drum. Îi hărţuia pe ofiţeri şi îndeosebi pe amiral, ca să fie totul gata în cel mai scurt termen. La vestea hotărârii viceregelui, marii proprietari n-au mai putut de bucurie. Aveau să aibă cu toţii

muncitorii ce le trebuiau! Din toate părţile s-a revărsat un potop de scrisori de felicitare şi de încurajare la adresa lui don Esteban. În câteva zile flota a fost echipată, armată şi gata să-şi înalţe velele. Vremea era minunată şi vântul favorabil. Viceregele, înconjurat de un strălucit stat major, s-a urcat la bordul celei mai mari corăbii, care trebuia să-i poarte pavilionul său. Au sunat clopotele şi au bubuit tunurile, de parcă era vorba de o expediţie glorioasă. Şi totuşi, cele şase corăbii mergeau să dea peste cap un loc uitat al paradisului terestru, pentru a semăna teroare şi întristare la o populaţie care nu făcuse niciodată cuiva vreun rău, şi care dorea să continue să trăiască în simplitate şi pace!

Nobila inimă a unei fecioare

La Vaihu domneau din nou calmul şi tihna. Bunii indigeni se îndeletniceau ca de obicei de ocupaţiile lor paşnice şi nu-şi aminteau decât de cruzimile acelora care îi răpiseră în mod barbar pe cei dragi, existenţa lor idilică fiind atât de tulburată. O altă amintire, mai plăcută, le rămăsese în insulă, trăind în toate inimile, însă mai ales în cea a nobilei Ponape. Tânăra suverană nu înceta să privească în partea de nord-vest, acolo unde dispăruse corabia neagră ce-l adusese pe tânărul şef îmbrăcat în roşu, a cărui figură era bărbătească, serioasă şi plăcută şi care, spre deosebire de cruzii spanioli, se purta omeneşte cu insularii. Aceştia, urmând recomandările făcute de Morgan la plecarea sa, instalaseră o pază puternică pe stânci. Observau marea mai ales în direcţia estică, în partea de unde se năpustiseră deja de două ori nenorocirea. A fost bine că urmaseră sfatul lui Morgan, căci într-o zi, când soarele ajunsese la zenit, pândarii au semnalat sunând din cochilii, ceva suspect la orizont. Erau şase case plutitoare ce se apropiau de insulă cu toate velele. Flota nesătulului şi necruţătorului viceregе venea să depopuleze Vaihu. Indigenii au fost cuprinşi de o panică de nedescris. Ei s-au retras în masă pe înălţimi, unde şi-au adunat provizii. Nu aveau nevoie de apă, aici erau numeroase cisterne naturale. Şi-au părăsit colibele, şi micile şi paşnicele lor sate unde-şi petrecuseră atâta vreme zilele au rămas pustii. Ce puteau să facă fără arme şi fără ajutor împotriva îngrozitorilor oameni albi ce veneau într-un număr atât de mare. Câteva ore mai târziu, cele şase corăbii, într-un şir impunător, s-au oprit în faţa insulei şi au aruncat ancorele în faţa unui loc unde coasta era abordabilă. Nu era folositor să se facă o debarcare pe timp de noapte. Sărmanii indigeni nu puteau să scape. Nu le rămânea decât să suporte trista lor soartă. Spaniolii au amânat deci coborârea pentru a doua zi dimineaţa. În timpul nopţii insularii au văzut focurile navelor şi au auzit exclamaţiile barbare şi cântecele zgomotoase ale echipajelor. Ceea ce le-a umplut inimile de spaimă şi i-a aruncat în culmea groazei. Pe înălţimile insulei ardeau de asemenea focuri mici, în jurul cărora stăteau adunaţi tremurând insularii. Se priveau în tăcere, cu feţele întunecate, uniţi în gândul înspăimântător că a doua zi va reîncepe împotriva lor oribila vânătoare de oameni.

Bătrânii erau grupaţi împreună şi se întreţineau cu voce joasă despre destinul ce-i lovea, pe ei şi copiii lor, căci înţelegeau că de această dată nimeni nu va putea scăpa de oamenii albi veniţi într-un număr aşa de mare. Bătrânul centenar de care am vorbit era în mijlocul acestei adunări ridicându-şi ochii pe jumătate voalaţi spre stele, unde se aflau zeii, ca şi cum i-ar fi implorat pe aceştia. Spre miezul nopţii s-a prezentat deodată la bătrâni o femeie îmbrăcată în alb. Aceasta era tânăra suverană Ponape.

— Zeii sunt mânioşi, a spus ea cu o voce tremurând de emoţie, ridicându-şi în acelaşi timp frumoşii şi luminoşii ei ochi spre cerul înstelat. Ponape vrea să le liniştească furia. Cândva un prinţ, şeful acestei populaţii, s-a jertfit pentru ca poporul să-şi regăsească fericirea. Mi-a spus asta acest bătrân venerabil, a adăugat ea arătându-l pe centenar. Ei bine! Ponape a luat o hotărâre. Ea vrea să se ofere ca sacrificiu zeilor, pentru poporul său, şi acest bătrân îmi va fi sacrificatorul. Zeii îşi vor linişti mânia şi atunci cruzii vânători de oameni se vor îndepărta de insulă.

N-a răspuns nimeni, însă toţi o priveau cu tristeţe şi cu recunoştinţă pe tânăra eroină ce se oferea atât de curajos morţii. Pentru ei, voinţa suveranei era o poruncă fără replică.

— Să te binecuvânteze zeii, inimă nobilă! a strigat atunci vârstnicul personaj. Ei te vor lua şi te vor duce ca să stai printre stele şi poporul tău pe care l-ai salvat te va adora precum adoră pe prinţul căruia vrei să-i urmezi măreţul exemplu.

S-a lăsat o tăcere religioasă. Ponape s-a sprijinit de o piatră acoperită de sculpturi ciudate, luminată de focurile nocturne şi pe care se făceau adesea sacrificii de prinţi. Pe această piatră sacră voia la rândul său Ponape să-şi ofere ofranda. Bătrânul a lipsit o clipă. A revenit cu pas încet. În mână ţinea un instrument lunguieţ de formă arhaică, o piatră şlefuită, ascuţită şi tăioasă, cu un mâner rudimentar dintr-o creangă de copac. Acest cuţit antic de sacrificiu era ascuns într-o crăpătură de stâncă. El s-a apropiat de Ponape şi ridicând încet lama de silex, în timp ce toţi asistenţii făceau cerc în jur, ca nişte statui:

— Iată, a spus el cu voce tremurătoare, cuţitul care ucide prinţii. De acolo de sus ne privesc zeii. Regina noastră Ponape va urca şi ea printre stele şi de acolo ne va trimite ajutorul divin!

Ponape a închis ochii şi şi-a întins mâinile, aşteptând să primească lovitura mortală. Bătrânul, a cărui mână tremura mai înainte, a luat cu siguranţă arma, pe care a ridicat-o şi şi-a lăsat cuţitul de sacrificiu în jos să cadă în sânul feciorelnic al Ponapei,

când deodată a răsunat un strigăt sonor:

— Opreşte!

Toţi s-au dat înapoi surprinşi, în acelaşi timp când un braţ de fier oprea mâna sacrificatorului. În faţa lor era un european. S-a produs un moment de panică: se credea că spaniolii se strecuraseră pe furiş până în refugiul lor. Însă Ponape a slobozit un strigăt de bucurie. Ea l-a recunoscut pe Morgan, apoi pe Andre, şi în sfârşit pe insularul interpret!

— Ce se petrece aici, totuşi? De ce vrea bătrânul să o ucidă pe această fată?

Interpretul, care cunoştea obiceiurile indigenilor n-a avut nevoie să pună întrebări pentru a-i explica lui Morgan că era vorba de un sacrificiu, în care tânăra suverană îşi jertfea de bunăvoie viaţa.

— Da, a strigat bătrânul înţelegând ceea ce putuse spune interpretul. Prinţesa vrea să se jertfească pentru a-şi salva poporul, şi oamenii albi care s-au arătat că sunt prietenii noştri, nu trebuie să intervină ca s-o împiedice.

— Aşa ceva nu poate să ajute la nimic! a replicat Morgan când interpretul a tradus cuvintele bătrânului. Lasă-te de toate pregătirile. Nu există decât un Dumnezeu acolo sus, care nu vrea sacrificii sângeroase şi nici mai ales sacrificii omeneşti. El m-a trimis ca să vă scap de persecutori. Este adevărat, pentru moment sunt singur. Însă corabia mea navighează la o oarecare distanţă. Am văzut corăbiile spaniole şi am alergat încoace cu o barcă, ca să vă dau curaj şi speranţă. Superioritatea numerică a spaniolilor nu-mi permite să-i atac pe invadatorii voştri, cel puţin deocamdată. Însă aveţi încredere şi vă voi salva. Dar nu cu sacrificii sângeroase! Nu voi permite niciodată aşa ceva.

Bătrânul şi-a aruncat departe de el cuţitul de sacrificiu.

Poate citise în ochii lui Ponape sentimentul de dragoste pentru străinul care a readus-o la viaţă. În tot cazul, supuşii şi ea însăşi îl socoteau pierdut. Cum ar putea străinul alb, singur şi numai cu o corabie, să alunge pe cei şase uriaşi duşmani?

Oricât de cutezător ar fi fost Morgan, cu siguranţă că nu se gândea la o întreprindere atât de îndrăzneaţă.

Însă intenţiona ca înainte de a se face ziua să stea în ambuscadă după insulă, ca să pândească o clipă favorabilă. În acest timp, alte două corăbii ale sale, încă foarte îndepărtate, atrase de canonadă, îi vor veni în ajutor. Morgan, care-şi întocmise un plan provizoriu cu obişnuita sa iuţeală în hotărâri, s-a întors spre Ponape:

— Ai încredere în mine, i-a spus el din nou prin interpret. Chiar dacă spaniolii coboară pe insulă ca să-şi facă murdara lor vânătoare şi să-i ia pe nefericiţii tăi supuşi, nu-ţi părăsi defel speranţa. Îi urăsc ca şi tine pe aceşti diavoli cu înfăţişare omenească. Promite-mi deci, aşteptând, că nu te vei sacrifica, Ponape.

— Îţi făgăduiesc, a răspuns tânăra prinţesă, prin interpret. Îmi voi păstra încrederea în tine şi în destinele poporului meu. M-am gândit mult după plecarea ta. Sunt gata să cred că acest Dumnezeu de care mi-ai vorbit că te-a trimis în ajutorul nostru.

— Ei bine! Adio şi pe curând! a încheiat Morgan în grabă. Cu siguranţă că o forţă providenţială m-a făcut să vin aici la timp ca să te salvez. Plec, însă mă voi întoarce repede!

Când s-a făcut ziua, spaniolii au început să-şi facă pregătirile. Au pus pe mare şalupe încărcate cu o mulţime de oameni din echipaje şi au înaintat cu toată puterea ramelor spre locul de debarcare. Au sărit pe uscat şi s-au căţărat imediat pe insulă, unde s-au risipit în grupuri. Înălţimile unde se refugiase prinţesa şi majoritatea insularilor, la sfatul lui Morgan, nu erau uşor de escaladat însă alte ridicături erau mai accesibile. Aici au apărut spaniolii şi indigenii înspăimântaţi la vederea duşmanilor înarmaţi, s-au repezit ca o turmă în interiorul insulei părăsindu-şi puternicele lor poziţii. Însă alţi spanioli i-au primit cu strigăte şi i-au împresurat fără greutate. Acolo se aflau peste trei sute de indigeni, aproape toţi bărbaţi. Bandele de mateloţi i-au împins înaintea lor cu vociferări şi hohote de râs, până la plajă, unde i-au prins şi legat pe aceşti nefericiţi, care nu opuneau nici o rezistenţă şi i-au îngrămădit în bărci, conducându-i imediat spre corăbii. Viceregele, care-i aştepta de pe înaltul vas amiral, a strigat văzând feţele iluminate de bucurie şi triumf:

— De această dată sunt ai noştri! Ce flăcăi voinici! Totul este binevenit. Lăsaţi-i pe jumătate pe corabia mea şi pe ceilalţi pe Santa Catharina. Şi acum să ne întoarcem să căutăm alţii! Trebuie s-o sfârşim cu ridicarea întregii populaţii a insulei.

Sfârşitul şi groaza

Viceregele era peste măsură de satisfăcut văzând pe aceşti nefericiţi insulari ce urcau de-a lungul scărilor din coasta corăbiilor, supuşi ca nişte oi, ce se lăsau docili îngrămădiţi în fundul calei ca animalele.

— Dar aceştia nu sunt oameni, a strigat don Esteban, oricât de puternici muşchi ar avea, sunt nişte oi! De altfel, nu are importanţă. Vor lucra şi atunci vom vedea dacă sunt buni pentru sclavie. Şi iată, de pe acum trei sute, printre care şi câteva femei! Voi obţine o mulţime de bani peşin!

Şalupele, uşurate de încărcătura lor omenească erau gata să se reîntoarcă pentru a lua pe spaniolii rămaşi pe insulă, care-şi continuau cu zel vânătoarea. Ponape, care nu părăsise înălţimea cea mai inaccesibilă, şi-a ridicat mâinile spre răsărit, chemând cu înfocare, pentru ea şi poporul său, ajutorul divin şi de asemenea, din adâncul inimii, ajutorul lui Morgan!

— Dumnezeu al albilor, implora ea în lacrimi, ajută-ne în nenorocirea noastră, şi atât cât voi trăi, te voi servi cu înflăcărare!

În ce-l privea, don Esteban la prova corăbiei sale, aştepta cu nerăbdare să se încheie depopularea insulei.

Deodată a răsunat o voce pe catargul de veghe, deasupra sinistrului vicerege: o velă la vedere!

Viceregele s-a întors. Instantaneu, el a privit în largul mării.

— Unde este corabia, nu văd nimic! a strigat el uluit.

— Ba da! În partea aceea, excelenţă! i-a răspuns unul din ofiţerii ce erau pe lângă el. O corabie ciudată, care vine cu o viteză straşnică. Se apropie ca un vânt de furtună!

Într-adevăr, era corabia neagră lui Morgan, care ieşise din ambuscada sa din spatele insulei. Viteazul căpitan de piraţi nu putuse să asiste indiferent multă vreme la un asemenea act de barbarie. Fără să-l oprească dojenile bătrânului Andre, care-i demonstra superioritatea numerică a celor şase corăbii spaniole, el îşi întocmise un plan de o îndrăzneală rară. A pornit imediat înaintea celor două nave spaniole mai mari: corabia amiral pe care se afla viceregele şi suita sa, şi Santa Catharina, amândouă încărcate cu nefericiţii insulari prizonieri.

— Am să trec printre cele două corăbii, i-a spus el lui Andre, care-l implora să nu se expună unui dezastru, şi înainte ca să

aibă vreme să-şi trimită salvele, mă voi lipi de flancul corăbiei amiral, pe care o voi aborda. Asta mă va adăposti şi le va împiedica pe celelalte corăbii să tragă asupra mea.

Era o idee genială, însă trebuia ca Morgan să o pună în practică. Aceasta s-a făcut cât ai clipi din ochi. Corabia neagră a lui Morgan, cu toate pânzele ridicate, a fost împinsă de vânt spre corabia amiral, care nu se aştepta la această manevră îndrăzneaţă. Corabia lui Esteban a fost acostată cu iuţeala fulgerului şi piraţii au invadat imediat puntea ei cu strigăte de „Trăiască căpitanul Morgan!” Aici s-a produs o confuzie înspăimântătoare. Viceregele a dispărut, probabil fugind, în interiorul navei. Îmbulzeala a devenit furioasă şi îngrozitoare. Piraţii stăpâniţi de o ură ucigătoare împotriva duşmanilor lor, şi-au folosit în chip înspăimântător armele. Morgan secera în jurul său cu lunga şi greaua lui sabie. În cele din urmă, piraţii n-au întârziat să devină stăpâni deplini pe corabia viceregelui. Celelalte corăbii nu puteau să tragă asupra amiralului, unde şi-ar fi ucis compatrioţii împreună cu duşmanii lor. Morgan a văzut că ele se pregăteau să ridice ancora, ca să înainteze şi să-l atace din flanc. Însă el nu era omul care să se lase surprins. Mai prompt decât adversarii, a cerut să se îndepărteze ancora, şi marea corabie a viceregelui, cu corsarul prins de flancul său, a fost antrenată de puternicul curent al insulei spre Santa Catharina. Membrii echipajului acesteia din urmă erau încă la cabestan, încercând să-şi ridice ancora. N-au putut şi de altminteri au renunţat şi să tragă salve asupra corăbiei amiral, care l-ar fi ucis chiar pe viceamiral. Nu-i rămânea lui Santa Catharina altceva de făcut decât să susţină, şi dacă putea, să respingă abordajul. Spaniolii au deschis totuşi asupra piraţilor foc de muschete, care departe de a-i opri pe atacatori, le-a sporit şi mai mult elanul. Morgan în fruntea lor era de-acum pe punte şi s-a încins o nouă luptă ucigătoare, care a durat mai multă vreme, dar s-a terminat şi ea în avantajul piraţilor. Întocmai ca nişte demoni dezlănţuiţi, aceştia i-au urmărit pe spanioli până în baterii, însă fără a se atinge de inofensivii indigeni, care trebuie să fi crezut că venise sfârşitul lumii. Morgan mai avea de făcut faţă şi la celelalte corăbii ce mai rămăseseră. A luat repede măsuri: n-a lăsat decât un număr strict necesar din oamenii săi pe cele două corăbii cucerite şi a strigat cu o voce tunătoare:

— Acum, bravii mei, la bordul corăbiei negre! Vom face să vorbească tunurile!

În pofida disproporţiei numerice, Morgan avea însă avantajul

extremei mobilităţi a corăbiei lui şi a calităţii superioare a echipajului. De asemenea, era susţinut de sentimentul că lupta pentru o cauză bună, împotriva unui duşman atât de urât. Corabia neagră a trecut rapid în spatele celor două corăbii spaniole capturate. Şi înainte ca celelalte să aibă timp să se pună la adăpost, Morgan le-a trimis una după alta mai multe salve formidabile, datorită manevrei precise şi extraordinar de rapidă a tunarilor săi.

— Haide! Vitejilor, arătaţi-le acestor ticăloşi de spanioli cum îi tratează Morgan pe vânătorii de sclavi!

Spaniolii revenindu-şi cu greu din surprindere, şi-au descărcat şi ei tunurile şi duelul de artilerie a făcut ravagii. Au fost numeroşi morţi de ambele părţi şi s-au produs avarii grave. Însă deodată Andre a slobozit un ura furtunos, care i-a făcut să tresară pe duşmani. Prin fum se puteau vedea două corăbii mari apropiindu-se iute cu toate pânzele, care aveau curând să egaleze şansele luptei. Acestea erau, evident, celelalte două corăbii ale lui Morgan, atrase de canonadă.

— Ţineţi-vă bine, camarazi! a strigat Andre. Iată-i pe ai noştri care îi vor ataca pe spanioli din spate!

Spaniolii observaseră şi ei pe aceşti noi adversari, însă credeau că aveau timp s-o sfârşească cu Morgan, înainte de sosirea lor. Atunci tânărul şef al piraţilor, care nu voia să-şi expună corabia unei distrugeri totale, s-a retras între cele două corăbii deja capturate şi cele trei n-au format decât un bloc, a căror pereţi exteriori ofereau un adăpost corăbiei cu pavilion negru. Pe puntea corăbiei amiral furnicau insularii, care îl aclamau pe Morgan, binefăcătorul şi salvatorul lor.

— Căpitane, a strigat unul din piraţii rămaşi pe puntea amiralului, priveşte penele strălucitoare ale acestei păsări, care strigă fără încetare: Sunt viceregele provinciei Chili! şi care tremură din toate oasele pentru existenţa lui!

Morgan a sărit imediat la bordul corăbiei amiral, unde l-a găsit pe don Esteban, care a căzut în genunchi cerând îndurare.

— Vai! Tu eşti, ticălosule, tu vânătorule de sclavi, care ai venit să-i nenoroceşti pe paşnicii locuitori ai acestei insule, vânându-i ca pe nişte animale, ca să-i duci în robie în Chili! Pentru un bandit de teapa ta nu există nici o milă! Du-te să ceri îndurare în infern! De la mine este zadarnic! Hei! Băieţi, treceţi-i o parâmă pe grumaz şi fixaţi celălalt capăt pe cea mai înaltă vergă!

Toate acestea se petreceau pe fondul bubuiturilor de tun ale spaniolilor, care acum nu se reţineau şi trăgeau asupra corăbiei

amiral, unde îi vedeau pe piraţi şi indigeni. Căpitanul Morgan, fără a se îngrijora de ghiulele, le-a spus prin interpret indigenilor ce-l înconjurau:

— Cinste vouă! Voi aţi fost victimele şi acum veţi fi acei care fac dreptate! Iată-l pe monstrul care a vrut să vă ducă la pieire, după ce v-a distrus fericirea! Trageţi de această funie şi veţi avea satisfacţia de a-l spânzura pe don Esteban, viceregele din Chili. Asta îi va învăţa pe spanioli cum curăţă Morgan lumea de asemenea tirani.

N-a trebuit să li se spună insularilor de două ori, şi mizerabilul, ce se zbătea, striga:

— Îndurare, milă! Voi plăti preţul pe care îl veţi vrea!

A fost ridicat în vârful catargului, unde cadavrul său a rămas suspendat, ca un exemplu al tratamentului ce-l rezerva Morgan vânătorilor de sclavi.

Între timp, poziţia tânărului erou devenise mai puţin critică. Tunurile celorlalte două nave au început să bubuie şi spaniolii prinşi între două focuri, se gândeau să fugă. Însă era prea târziu. Corabia neagră a ieşit din adăpost şi a tras câteva salve teribile, şi pe corăbiile inamice s-au văzut zburând ţăndări, velele căzând cu catargele şi vergele rupte. Imediat spaniolii şi-au coborât pavilionul. Îl văzuseră executat pe vicerege după capturarea vasului amiral şi a Santei Catharina. Corăbiile lor erau dislocate şi luau apă din toate părţile. Ei şi-au depus armele, înăbuşindu-şi turbarea neputincioasă.

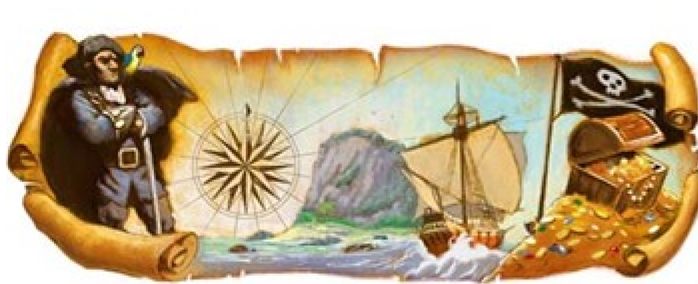
Pe cei trei corsari a izbucnit o mare bucurie. Toată lumea aplauda executarea viceregelui din Chili. Nu mai puţin bucuroşi erau sărmanii insulari, din care unii suferiseră deja brutalitatea spaniolilor, observându-se deja pe spatele lor lovituri de bici. Îl aclamau fără încetare pe Morgan, eliberatorul lor. Corbia neagră, expusă mai mult unei grindine de ghiulele, suferise câteva avarii, însă ţinea încă bine la mare. În vârful tuturor corăbiilor spaniole capturate flutura acum pavilionul negru cu cap de mort. Flota se apropia încet de ţărmul insulei Vaihu. S-au pus din nou şalupele pe mare şi nefericiţii insulari au fost readuşi pe insula lor. Încă împurpurat de luptă, tânărul căpitan a ţinut să aibă onoarea de a-i conduce el însuşi pe acest pământ pe care-l iubeau şi unde nu avea nimeni să le mai tulbure fericirea. Pe una din stâncile de pe ţărm a apărut bătrânul centenar, care şi-a întins mâinile spre Morgan ca pentru a-l binecuvânta.

— Sacrificiul s-a săvârşit! a strigat bătrânul radiind de bucurie. Tânăra suverană şi-a oferit viaţa, şi cu toate că n-a curs sângele

său, zeii i-au primit ofranda şi i-au satisfăcut rugămintea. Ei ne-au trimis un eliberator!

În ce-o privea pe Ponape, ea a alergat înaintea lui Morgan radiind de bucurie, când acesta a ieşit din prima barcă. A apăsat din nou pe inima ei mâna salvatorului şi binefăcătorului poporului său. Acest gest simplu de recunoştinţă spunea mai mult decât nişte cuvinte. De-acum înainte ea credea în Dumnezeul puternic şi invizibil al oamenilor albi. Sclavii eliberaţi s-au întors cu inima plină de fericire la paşnicele lor colibe din sânul naturii încântătoare. Şi în timp ce spaniolii prizonieri gemeau la rândul lor, umiliţi de eşecul odioasei lor expediţii, piraţii scoteau un ultim ura de triumf:

— Trăiască căpitanul Morgan, protectorul inocenţilor, apărătorul celor slabi, eliberatorul oprimaţilor! Trăiască Morgan, regele nărilor!

Cuprins

O hotărâre crudă..3

Primul convoi de sclavi..9

Sosirea lui Morgan...17

Noi pregătiri de răpire...21

Nobila inimă a unei fecioare...27

Sfârşitul şi groaza...31

Cuprins...36

SCLAVIA, O PATĂ RUŞINOASĂ PE FAŢA FIINŢELOR UMANE „CIVILIZATE", CĂREIA I-U CĂZUT VICTIME POPULAŢII ÎNTREGI DIN ZONA PACIFICULUI ŞI AFRICII